

“मीठे बच्चे- यादको मेहनत तिमीहरू सबैले गर्नुपर्छ, तिमीले आफूलाई आत्मा सम्भरेर म बाबालाई याद गर्नु भने सबै पापहरूबाट मुक्त गरिदिन्छु ।”

प्रश्न:- सबैको सद्गतिको स्थान कुनचाहिँ हो, जसको महत्त्व सारा दुनियाँलाई थाहा लाग्नेछ ?

उत्तर:- आबू भूमि हो सबैको सद्गतिको स्थान । तिमी ब्रह्माकुमारीजको अगाडि ब्याकेटमा लेख्न सक्छौ- यो सर्वोत्तम तीर्थ स्थान हो । सारा दुनियाँको सद्गति यहाँबाट हुनु छ । सबैको सद्गति दाता बाबा र आदम (ब्रह्मा) यहाँ बसेर सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ । आदम अर्थात् आदमी (मानिस), उनी देवता होइनन् । उनलाई भगवान् पनि भन्न सकिदैन ।

ओम् शान्ति । डबल ओम् शान्ति किनकि एउटा बाबाको, अर्को हो दादाको । दुवैको आत्मा छ नि । उहाँ हुनुहुन्छ परम आत्मा, यी हुन् आत्मा । उहाँले पनि लक्ष्य बताउनुहुन्छ- म परमधामको निवासी हुँ, दुवैले यसै भन्नुहुन्छ । बाबा पनि भन्नुहुन्छ, ओम् शान्ति, यिनले पनि भन्छन् ओम् शान्ति । बच्चाहरू पनि भन्छन्- ओम् शान्ति अर्थात् म आत्मा शान्तिधामको निवासी हुँ । यहाँ अलग-अलग भएर बस्नुपर्छ अंगसँग अंग छोड्नु हुँदैन किनकि हरेकको अवस्थामा, योगमा रात-दिनको फरक हुन्छ । कसैले धेरै राम्ररी याद गर्छन्, कसैले बिलकुल याद गर्दैनन् । त्यसैले जसले बिलकुल याद गर्दैनन्, उनीहरू पापात्मा हुन्, तमोप्रधान र जसले याद गर्छन् उनीहरू पुण्य आत्मा, सतोप्रधान भए । धेरै फरक भयो नि । घरैमा बस्दा पनि एकसाथ रहन्छन् तर फरक त पर्छ नि । त्यसैले नै त भागवतमा आसुरी नामले गायन गरिएको छ । अहिलेको नै कुरा हो । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ- यो हो ईश्वरीय चरित्र, जो भक्तिमार्गमा गाउँछन् । सत्ययुगमा त केही पनि याद रहँदैन, सबै भुल्नेछन् । बाबा अहिले नै शिक्षा दिनुहुन्छ । सत्ययुगमा त यो बिलकुल भुल्छन्, फेरि द्वापरमा शास्त्र आदि बनाउँछन् र कोशिश गर्छन् राजयोग सिकाउने । तर राजयोग त सिकाउन सक्दैनन् । त्यो त बाबा जब सम्मुख आउनुहुन्छ तब नै आएर सिकाउनुहुन्छ । तिमी जान्दछौ- कसरी बाबाले राजयोग सिकाउनुहुन्छ । फेरि ५ हजार वर्षपछि आएर यसरी नै भन्नुहुन्छ- मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू, यस्तो कहिल्यै पनि कुनै मनुष्यले मनुष्यलाई भन्न सक्दैन, न देवताले देवताहरूलाई भन्न सक्छन् । एक रूहानी बाबाले नै रूहानी बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- एक पटक पार्ट बजायौ फेरि ५ हजार वर्षपछि पार्ट बजाउनेछौ किनकि फेरि तिमी सिंढी उत्रिन्छौ नि । तिमीहरूको बुद्धिमा अब आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य छ । जान्दछौ- त्यो हो शान्तिधाम अथवा परमधाम । हामी आत्माहरू भिन्न-भिन्न धर्मका सबै नम्बरवार वहाँ रहन्छौ, निराकारी दुनियाँमा । जसरी तारालाई देख्छौ नि- कसरी अडिएका छन्, केही देखिँदैन । माथि कुनै चीज छैन । ब्रह्म-तत्त्व छ । यहाँ तिमी धर्तीमा अडिएका छौ, यो हो कर्मक्षेत्र । यहाँ आएर शरीर लिएर कर्म गर्छौ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- तिमी जब मबाट वर्सा पाउँछौ तब २१ जन्म तिमीहरूको कर्म अकर्म हुन जान्छ किनकि वहाँ रावण राज्य नै हुँदैन । त्यो हो ईश्वरीय राज्य जसलाई अहिले ईश्वरले स्थापना गरिरहनुभएको छ । बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनुहुन्छ- शिवबाबालाई याद गर्नु भने स्वर्गको मालिक बन्नेछौ । स्वर्ग शिवबाबाले स्थापना गर्नुभयो नि । त्यसैले शिवबाबालाई र सुखधामलाई याद गर । पहिले-पहिले शान्तिधामलाई याद गर्नु भने चक्र पनि याद आउनेछ । बच्चाहरूले भुल्छन्, यसैले घडी-घडी याद गराउनुपर्छ । हे मीठा-प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्भर र बाबालाई याद गर तब तिमीहरूको पाप भस्म हुनेछ । प्रतिज्ञा गर्नुहुन्छ तिमीले याद गर्नु भने पापबाट मुक्त गर्नेछु । बाबा नै पतित-पावन सर्वशक्तिमान् अधिकारी हुनुहुन्छ, उहाँलाई विश्व सर्व शक्तिमान् अधिकारी भनिन्छ । उहाँले सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नुहुन्छ । वेद-शास्त्र आदि सबैलाई जान्नुहुन्छ तब त भनिन्छ यिनीहरूमा कुनै सार छैन । गीतामा पनि कुनै सार छैन । हुन त त्यो सर्वशास्त्र शिरोमणि हो, अरू सबै बच्चा हुन्, जसरी पहिले-पहिले प्रजापिता ब्रह्मा छन्, बाँकी सबै बच्चाहरू हुन् । प्रजापिता ब्रह्मालाई आदम भनिन्छ । आदम अर्थात् आदमी, मानिस । मनुष्य हुन् नि, त्यसैले यिनलाई देवता भनिँदैन । एडमलाई आदम भनिन्छ । भक्तहरूले ब्रह्मा एडमलाई देवता भनिदिन्छन् । बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ- एडम अर्थात् मानिस । न देवता हुन्, न भगवान् । लक्ष्मी-नारायण देवता हुन् । दैवी राज्य

स्वर्गमा हुन्छ । नयाँ दुनियाँ हो नि । त्यो हो विश्वको आश्चर्य । बाँकी त सबै हुन् मायाको आश्चर्य । द्वापरपछि मायाको आश्चर्य हुन्छ । ईश्वरीय आश्चर्य हो— हेविन, स्वर्ग, जुन बाबाले नै स्थापना गर्नुहुन्छ । अहिले स्थापना भइरहेको छ । यो जुन देलवाडा मन्दिर छ, यसको महत्त्व कसैलाई पनि थाहा छैन । मनुष्य यात्रा गर्न जान्छन्, सबैभन्दा राम्रो तीर्थ स्थान यो हो । तिमीहरू लेख्छौ— ब्रह्माकुमारी ईश्वरीय विश्व-विद्यालय, आबू पर्वत । त्यहाँ ब्याकेटमा यो पनि लेख्नुपर्छ— (सर्वोत्तम तीर्थ स्थान) किनकि तिमीहरू जान्दछौ— सबैको सद्गति यहाँबाट हुन्छ । यो कसैले जान्दैन । जसरी सर्व शास्त्र शिरोमणि गीता छ, त्यसरी नै सबै तीर्थहरूमा श्रेष्ठ तीर्थ आबू हो । यस्तो लेखेमा मनुष्यले पढ्नेछन्, ध्यान जानेछ । सारा संसारका तीर्थहरूमा यो हो सबैभन्दा ठूलो तीर्थ, जहाँ बाबा बसेर सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ । तीर्थ त धेरै बनेका छन् । गान्धीको समाधिलाई पनि तीर्थ सम्झन्छन् । सबै गएर वहाँ फूल आदि चढाउँछन्, उनीहरूलाई केही थाहा छैन । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— त्यसैले तिमीहरूलाई यहाँ बस्दा भित्र धेरै खुशी हुनुपर्छ । हामीले स्वर्ग स्थापना गरिरहेका छौ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्भेर मलाई याद गर । पढाइ पनि धेरै सहज छ । केही खर्च लाग्दैन । तिमीहरूकी मम्मालाई पैसा खर्च लाग्यो ? विना कौडी खर्च पढेर कति होसियार नम्बरवन बनेर गइन् । राजयोगिनी बनेर गइन् नि । मम्मा जस्तो कोही पनि निस्किएका छैनन् ।

हेर, आत्माहरूलाई नै बाबा बसेर पढाउनुहुन्छ । आत्माहरूलाई नै राज्य मिल्छ, आत्माले नै राज्य गुमाएको हो । यति सानो आत्माले कति ठूलो काम गर्दछ । खराबभन्दा खराब काम हो विकारमा जानु । आत्माले ८४ जन्मको पार्ट बजाउँछ । सानो आत्मामा कति धेरै तागत छ ! सारा विश्वमा राज्य गर्दछ । यी देवताहरूका आत्मामा कति धेरै तागत हुन्छ । हरेक धर्ममा आ-आफ्नो तागत हुन्छ नि । क्रिश्चियन धर्ममा कति तागत छ । आत्मामा तागत छ जसकारण शरीरद्वारा कर्म गर्दछ । आत्मा नै यहाँ आएर यस कर्मक्षेत्रमा कर्म गर्छ । वहाँ खराब कर्तव्य हुँदैन । आत्मा विकारी मार्गमा जान्छ नै तब जब रावणराज्य हुन्छ । मनुष्यले त भनिदिन्छन्— विकार सदैव हुन्छ नै । तिमीहरू सम्झाउन सक्छौ— वहाँ रावणराज्य नै छैन भने विकार कसरी हुन सक्छ । वहाँ हुन्छ नै योगबल । भारतवर्षको राजयोग महत्त्वपूर्ण छ । जब तिमीहरू सिकाउँछौ भने धेरै सिक्न चाहन्छन् । अरू त कसैले सिकाउन सक्दैन । जसरी महर्षि थिए, कति मेहनत गर्दथे योग सिकाउनको लागि । तर दुनियाँले कहाँ जानेका छन् र यी हठयोगीहरूले राजयोग कसरी सिकाउँछन् भनेर । चिन्मियानन्दसँग कति जान्छन्, एक पटक उनले वास्तवमा भारतको राजयोग बी.के. सिवाय अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन भनिदिने हो भने, पुगिहाल्छ । तर यस्तो काइदा छैन, जो अहिले यो आवाज आओस् । सबैले कहाँ बुझ्छन् र ! बडो मेहनत छ, महिमा पनि हुनेछ अन्त्यमा, भन्छन् नि— अहो प्रभु, अहो शिवबाबा हजुरको लीला । अहिले तिमीहरू सम्झन्छौ— हामी सिवाय बाबालाई परमपिता, परमशिक्षक, परम सद्गुरु अरू कसैले सम्झ्दैनन् । यहाँ पनि धेरै छन्, जसलाई चल्दा-चल्दै मायाले हैरान गरिदियो भने बिलकुल बेसमझ बन्छन् । ठूलो लक्ष्य छ । युद्धको मैदान हो, यसमा मायाले विघ्न पारिरहन्छ । उनीहरू विनाशका लागि तयारी गरिरहेका छन् । तिमीहरू यहाँ ५ विकारलाई जित्नका लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । तिमीहरू विजयका लागि, उनीहरू विनाशका लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छन् । दुवै काम एकसाथ हुन्छ नि । अबै समय छ । हाम्रो राज्य कहाँ स्थापना भएको छ र । राजा, प्रजा अहिले सबै बन्नु छ । तिमीहरू आधाकल्पका लागि बाबाबाट वर्सा लिन्छौ । बाँकी मोक्ष त कसैलाई मिल्दैन । भन्न त उनीहरू भन्छन् फलानाले मोक्ष पायो, मरेपछि उसलाई के थाहा, कहाँ गयो ? यत्तिकै गफ लगाइरहन्छन् ।

तिमी जान्दछौ— जसले शरीर छोड्छन् उनीहरूले अर्को शरीर अवश्य लिनेछन् । मोक्ष पाउन सक्दैनन् । यस्तो होइन, थोपा-थोपा पानीमा बिलाउँछ । बाबा भन्नुहुन्छ— यी शास्त्र आदि सबै भक्ति मार्गका सामग्री हुन् । तिमी बच्चाहरू सम्मुखमा सुन्छौ । तातो-तातो हलुवा खान्छौ । सबैभन्दा बढी तातो हलुवा कसले खान्छ ? (ब्रह्माले) यी त बिलकुल उहाँको छेउमा बसेका छन् । भट्ट सुन्छन्, धारणा गर्छन् फेरि यिनैले उच्च पद पाउँछन् । सूक्ष्मवतनमा, वैकुण्ठमा यिनकै साक्षात्कार गर्छन् । यहाँ पनि उनलाई नै देख्छन् यी आँखाद्वारा । पढाउन त

बाबाले सबैलाई पढाउनुहुन्छ । बाँकी छ यादको मेहनत । यादमा रहन जसरी तिमीहरूलाई मुश्किल लाग्छ यसरी नै यिनलाई पनि लाग्छ । यसमा कुनै कृपाको कुरा छैन । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले लोन लिएको छु, त्यसको हिसाब-किताब दिनेछु । बाँकी यादको पुरुषार्थ त यिनलाई पनि गर्नुपर्छ । सम्झन्छु पनि— छेवैमा बस्नुभएको छ । म बाबालाई याद गर्न त गर्छु फेरि पनि भुलिहाल्छु । सबैभन्दा धेरै मेहनत यिनले गर्नुपर्छ । युद्धको मैदानमा जो महारथी पहलवान हुन्छन्, जसरी हनुमानको दृष्टान्त छ, त्यहाँ मायाले उनैको परीक्षा लियो किनकि उनी महावीर थिए । जति धेरै बलियो त्यति धेरै मायाले परीक्षा लिन्छ । तुफान धेरै आउँछन् । बच्चाहरू लेख्छन्— बाबा, मलाई यो-यो हुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबै कुरा त हुनेछन् । बाबा नित्य सम्झाउनुहुन्छ खबरदार रहने गर । लेख्छन्— मायाले धेरै तुफान ल्याउँछ । कोही-कोही देह-अभिमानि छन् भने बाबालाई बताउँदैनन् । तिमी अहिले धेरै समझदार बन्छौ । आत्मा पवित्र हुनाले फेरि शरीर पनि पवित्र मिल्छ । आत्मा कति चमत्कारी हुन्छ । पहिले त गरिबले नै लिन्छन् । बाबालाई पनि गरिब निवाज भनेर गायन गरिएको छ । बाँकी उनीहरू त ढिलो आउँछन् । तिमी सम्झन्छौ— जबसम्म भाइ-बहिनी बन्दैनौं भने भाइ-भाइ कसरी बन्ने ? प्रजापिता ब्रह्माका सन्तानहरू त भाइ-बहिनी ठहरिए नि । फेरि बाबा सम्झाउनुहुन्छ— भाइ-भाइ सम्भ । यो हो अन्त्यको सम्बन्ध फेरि माथि गएर पनि भाइहरूसँग मिल्नेछौ । फेरि सत्ययुगमा नयाँ सम्बन्ध शुरू हुनेछ । त्यहाँ साला, मामा, काका आदि धेरै सम्बन्ध हुनेछैनन् । धेरै हल्का सम्बन्ध हुन्छ । फेरि बढ्दै जान्छ । अहिले त बाबा भन्नुहुन्छ— भाइ-बहिनी पनि होइन, भाइ-भाइ सम्भन्नु छ । नाम-रूपभन्दा पनि माथि जानु छ । बाबाले भाइहरूलाई (आत्माहरूलाई) नै पढाउनुहुन्छ । प्रजापिता ब्रह्मा छन्, त्यसैले त भाइ बहिनी हुन् नि । कृष्ण त आफैं बच्चा हुन् । उनले कसरी भाइ-भाइ बनाउँछन् । गीतामा पनि यो कुरा छैन । यो हो बिलकुल अनौठो ज्ञान । ड्रामामा सबै निश्चित छ । एक सेकेण्डको पार्ट अर्कोसँग मिल्दैन । कति महिना, कति घण्टा, कति दिन पास हुनु छ, फेरि ५ हजार वर्षपछि यसरी नै पास हुनेछन् । कम बुद्धिवालाहरूले त यति धेरै धारणा गर्न सक्दैन । यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यो त धेरै सहज छ, आफूलाई आत्मा सम्भ, बेहदका बाबालाई याद गर । पुरानो दुनियाँको विनाश पनि हुनु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु नै तब जब संगम हुन्छ । तिमीहरू नै देवी-देवता थियौ । यो जान्दछौ— जब यिनको राज्य थियो तब अरू कुनै धर्म थिएन । अहिले त यिनको राज्य छैन । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) अहिले अन्त्यको समय हो, फर्केर घर जानु छ । त्यसैले आफ्नो बुद्धि नाम-रूपबाट निकालिदिनु छ । हामी आत्मा भाइ-भाइ हौं, यो अभ्यास गर्नु छ । देह-अभिमानमा आउनु छैन ।
- २) हरेकको अवस्था र योगमा रात-दिनको फरक हुन्छ, त्यसैले अलग-अलग भएर बस्नुपर्छ । अङ्गले अङ्गलाई नछोओस् । पुण्य आत्मा बन्नका लागि यादको मेहनत गर्नु छ ।

वरदानः— बाबाको आदेश अनुसार बुद्धिलाई खाली राख्नेवाला व्यर्थ वा विकारी स्वप्नबाट पनि मुक्त भव

बाबाको आज्ञा छ— सुत्ने बेलामा सदा आफ्नो बुद्धिलाई क्लीयर गर, चाहे राम्रो होस्, चाहे नराम्रो । सबै बाबालाई अर्पण गरेर आफ्नो बुद्धिलाई खाली गर । बाबालाई दिएर बाबासँग सुत । एकलै होइन । एकलै सुत्छौ वा व्यर्थ कुराहरूको वर्णन गर्दै-गर्दै सुत्छौ भने व्यर्थ वा विकारी स्वप्न आउँछ । यो पनि सुस्तपन हो । यस सुस्तपनलाई छोडेर आज्ञामा चल्थौ भने व्यर्थ वा विकारी स्वप्नबाट मुक्त हुनेछौ ।

स्लोगनः— तकदिरवान आत्माले नै सच्चा सेवाद्वारा सबैको आशीर्वाद प्राप्त गर्दछ ।